

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת וְאַתְחַמֵּן

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ב - חלק כ"ה

קונטרס 655

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

מפעלות הזוהר

יט

התורה – "היארה תשליכהו" – לצלול בים חכמת הסוד, ו"כל הבת תחיון" - אלו שעד עתה עסקו בנגלה - גם הם ילמדו ויגרסו בזוהר הקדוש].

(יא) יונה הנביא התפלל על ישראל שינצלו מהערב רב
דבר אחר וימן יהוה דג גדול לבלוע את יונה (יונה ב א), דא עניותא, דאיהו עצב, ונוקבא דיליה עצבון, דכורא דג נוקבא דגה, דא הוא (שם ב) ויתפלל יונה אל יהוה אלהיו ממעי הדגה, מפנא דעניותא דמטי למעוי דישראל, בהוא זמנא ויאמר יהוה לדג ויקא את יונה וגומר (שם יא), בדוחקא דדאגה דלהון דדואגין מן עניותא, מדוחקא יפקון מן גלותא, הדא הוא דכתיב (שמואל ב, כב-כח) ואת עם עני תושיע. דא נבואה דיונה דנתנבא דיפקון ישראל מן גלותא בדאגה (ס"א בדוחקא) דעניותא.

[באור: באור נוסף לפסוק: הדג נמשל לדאגה, שרוצה לבלע את יונה – הם ישראל, ודאגה זו עניות, שבא על ידי הסמ"ך מ"ם ופלוגית בת זוגו רח"ל, שידיע שהפעס וכן פגם הברית גורמים לדאגה זו, וזו תהיה פעלת הערב רב. ועל כך התפלל יונה הנביא אל ה' אלקיו שיציל את ישראל מעניות ורעב שמוגיע אל המעים, ובאותו הזמן כאשר יתמלא סאת הצרות יצאו ישראל מהגלות, כמו שכתוב (שמואל ב כב-כח), "ואת עם עני תושיע" רומז שכאשר יהיו ישראל בעניות אז יושיעם ויגאלם.] (ובלמוד הזוהר הקדוש נצלים מכל העניות והנסיונות).

(יב) ובמושב לצים לא ישב. איזה מושב לצים זו (לילי"ת) אמם של ערב רב. שהיא מטמאה פנדה במושבה. וכן ערב רב מטמאים במושבם לצדיקים שיושבים ביניהם

ובתקוני זוהר (תיקון י"ג דף כ"ז ע"ב), על הפסוק אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים וגו' - אשרי ותהלתו של האיש - אשר לא הלך בעצת רשעים, בדרך חטאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב. (תהילים פרק א פסוק

(א)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אשרי האיש. הוא אהי"ה אשר אהי"ה. ראש לכל הראשים ועליה נאמר (שיר ז) ראשך עליך כפרמל. וזה תפילין של ראש. ודלת ראשך כארגמן. זו תפילין של יד. ובו משבחים לבת בזה האשרי (ועל כן בראשי"ת שם אשרי שם בת) זה הוא שכתוב (בראשית ל) באשרי כי אשרוני בנות. [הם הצדיקים שמעלים את השכינה הקדושה] מי זוכה ליכנס שמה, אשר לא הלך בעצת רשעים. שהיא עצה רעה מצד של עץ הדעת טוב ורע. (מי הרשעים. זה סמא"ל ונחש) ובדרך חטאים לא עמד. איזה דרך חטאים. זו שנאמר בה (משלי ל) כן דרך אשה מנאפת אכלה ומחתה פיה וגו'. **ובמושב לצים לא ישב. איזה מושב לצים זו (לילי"ת) אמם של ערב רב. שהיא מטמאה כנדה במושבה. וכן ערב רב מטמאים במושבים לצדיקים שיושבים**

[ד] בספר מטעמי הזוהר, ו"ל:

המצפים ומאמינים לגאולה, הם יזפו לכל הטובות המובטחות:

פתח רבי יוסי ואמר, (ישעיה מא) הן יבושו ויפלטו כל הנחריים בך וגו'. זמין קודשא בריך הוא למעבד לישראל. כל אינון טבאן, דקאמר על ידי נביאי קשוחים... (עתידי הקב"ה לעשות לישראל את כל הטובות שנתנבאו נביאי האמת, וסבלו עליהם בגלות...) אבל אזלין לבי מדרשות, פתחין ספרין, וחמאן כל אינון טבאן, דקא מחכו, וחמאן כתיבין באורייתא, דאבטח לון קודשא בריך הוא עלייהו, ומתנחמין בגלותהון... (וישראל החזיקו מעמד כאשר ראו בספרים הקדושים את כל ההבטחות והטובות שהבטיח השני"ת...) ועל דא, הן יבושו ויפלטו כל הנחריים בך. מאי כל הנחריים בך. דאתקפו נחיריהון ברגז אעלך בגלותא דא. בהווא זמנא. יבושו ויפלטו מכל טבין דחמון להון לישראל. (ועל זה התנבא הנביא שרק מי שהאמין וציפה לקיום הנבואה הוא יזכה לשמוח בגאולה, והערב רב יבושו ויפלטו כי הלכו אחרי ההבל – והרועה להינצל מקליפת הערב רב מוכרח לעסוק בזוהר הקדוש, כתיבת נח שהצילה מהמבול.) (זוהר הקדוש פרשת כי תשא דף קפ"ח ע"ב)

הרועה להינצל מקליפת הערב רב מוכרח לעסוק בזוהר הקדוש, כתיבת נח שהצילה מהמבול

ואינון ערב רב רשיעי, (ואותם הרשעים שמהערב רב) דיתקיים בהו בהווא זמנא, (יתקיים בהם לפני ביאת המשיח הכתוב): (דניאל יב) יתבררו יתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים. (שאז יהיה בירור גמור בישראל) יתלבנו: אינון מארי משנה. (אלו בעלי המשנה שיתבררו על ידי לימוד התורה) ויצרפו: אינון זרעא קדישא דשאר עמא. (זרע הקדוש של שאר העם יתבררו על ידי מצוות ומעשים טובים ויצדקה) הדיא הוא דכתיב, (זכריה יג) וצרפתים בצרף את הכסף. (דהיינו על ידי כסף שנותנים לצדקה) והרשיעו רשעים, אינון ערב רב. (ואלו הערב רב יצאו מכלל ישראל).

בא וראה, מצד אבא יוצא חסד, מצד אמא יוצאת גבורה, והכל אוחו הקדוש ברוך הוא ומתעטר בהם אות וא"ו.

בית שלישי - שמע ישראל, ישראל סבא. ואהבת את ה' אלהיך. שנה רבי שמעון, זהו סוד עליון שישראל העליון התעטר בצד האבא, ומהו? אברהם. והתעטר בצד האמא, ומהו? יצחק.

שנינו, ואהבת - מי שאוהב את המלך, עושה יותר טוב חסד עם הכל. וחסד יותר, אותו שנקרא חסד של אמת, שלא רוצה עליו שבר, אלא בשביל אהבת המלך שאוהב אותו יותר, ובאהבת המלך תלוי החסד. ועל זה נקרא (ישעיה מא) אברהם אוהבי ומשום שאוהב אותו יותר, מגדיל חסד בעולם. ועל זה פאן ואהבת. ובאהבה תלוי החסד, וזהו הבית השלישי.

בבית הרביעי - (דברים יא) והיה אם שמוע. השמרו לכם. וחרה אף ה'. גבורה חזקה ודין קשה היא, ויוצאת מצד האמא העליונה. ושנינו, אף על גב שהיא אינה דין, מצדה יוצא דין, (שירא) גבורה עליונה. ואם תאמר, והיה אם שמוע שאיננו דין, אין פתח בכל פתרי המלך שלא יפלו בו דין ורחמים, כל שכן גבורה שנקלל טוב ורע.

וארבעה אלה לוקח אותם וא"ו ומתעטר בהם, ואלו הן תפלין שמניח הקדוש ברוך הוא. שנינו, הנא"ו הנה עולה ומתעטר בעטרותיו, ואוחז את זה ואת זה ומתעטר בכלם, ועל זה וא"ו אמצע הכל, שלמעלה ולמטה, להראות חכמה שלמה מכל צדדיו.

(שנה רבי אבא) כתוב (דברים י) רק

הא הזי, מסטרא דאבא נפיק חסד. מסטרא דאמא נפיק גבורה. וכלא אחיד קדשא בריך הוא, ומתעטר בהו, את וא"ו. (דף רס"ב ע"ב)

ביתא תליתאה שמע ישראל, ישראל סבא. ואהבת את ה' אלהיך. תאנא רבי שמעון, דא הוא רזא עלאה, דישראל עלאה. אתעטר בסטרא דאבא. ומאי איהו. אברהם. ואתעטר בסטרא דאימא. ומאי איהו. יצחק. תנינן, ואהבת מאן דרחים ליה למלפא, עביד יתיר טיבו חסד עם כלא. וחסד יתירא,

ההוא דאקרי חסד דאמת, דלא בעי אגר עליה, אלא בגין רחימותא דמלפא, דרחים ליה יתיר, וברחימותא דמלפא תליא חסד. ועל דא אקרי (ישעיה מא) אברהם אוהבי. ובגין דרחים ליה יתיר, אסגי חסד בעלמא. ועל דא, הקא ואהבת. וברחימותא תליא חסד, ודא היא ביתא תליתאה.

ביתא רביעאה, והיה אם שמוע. השמרו לכם. וחרה אף ה'. גבורה תקיפא, ודינא קשיא היא, ונפקת מסטרא דאימא עלאה. ותנינן, אף על גב דלית היא דינא, מסטרהא נפקא דינא, גבורה עלאה. ואי תימא, והיה אם שמוע דלאו היא דינא. לית פתרא מכל פתרי מלפא, דלא יתפליל דינא ורחמי, כל שפן גבורה דאתפליל טב וביש.

וא"ו ארבעה נטיל לון וא"ו, ואתעטר בהו. ואלין אינון תפילין דאנח קדשא בריך הוא. תנינן, האי וא"ו סליק ואתעטר בעטרוי, ואחיד להאי ולהאי, ואתעטר בכלהו, ועל דא וא"ו, אמצעיתא דכלא, דעילא ותתא, לאחזאה חכמתא שלימתא מכל סטרוי.

(תאני רבי אבא, כתיב (דברים י) רק באבותיך חשק יי'.

מכאן אמר רבי שמעון, אבהתא אינון רתיכא קדישא עלאה, וכתיב חשק יי'. תא חזי, פמה דאית רתיכא קדישא לתתא, פך אית רתיכא קדישא לעילא. ומאי ניהו, הא דאמרן, רתיכא קדישא כלא אקרי, וכלא אתקשר דא כדא, ואתעביד פלא חד.

רק באכותיך תלתא, ורתיכא ארבעה, ד' מנלן. דכתיב (דברים י) ויבחר בזרעם אתריהם. מאי משמע. לאכללא בהו דוד מלפא, דאיהו רביעאה, לאתתקנא ברתיכא קדישא. דתנינן, אבהתא תקונא ושליומותא דכלא, וגופא בהו אשתכלל ואתבני, ובהו אתאחיד. אתא דוד מלפא, ושכליל פלא, ואתקין גופא, ואשלמיה בהו. ואמר רבי יצחק, פמה דזכו אבהתא לאתעטרא ברתיכא קדישא, פך זכה דוד לאתתקנא בסמכא רביעאה דרתיכא.

אמר רבי יהודה, פתיב ביה בדוד, (שמואל א טו) והוא אדמוני עם יפה עינים וטוב ראוי. מאי טעמא אדמוני. משום דחולקא דעדביה גרמא ליה. אדמוני דינא ודאי. עם יפה עינים, דינא ברחמי. פמה דכתיב, (ישעיה נה) חסדי דוד הנאמנים.

אמר רבי יצחק, חסדי דוד, באתריה אוקימנא. אלא והוא אדמוני, כדאמרן. עם יפה עינים, אליו אבהתא. תא חזי, ירושלים וציון, דינא ורחמי. ואף על פי כן פתיב, (מלכים א ח) עיר דוד היא ציון. וכתיב (הושע יא) בקרבך קדוש ולא אבא בעיר, נשבע קדשא בריך הוא שלא יפגס בירושלם של מעלה וכו'. אימתי. אמר רבי יהודה, כד אתהדר מלכו בית דוד לאתריה לתתא.

באבותיך חשק ה'. מכאן אמר רבי שמעון, האבות הם מרפכה קדושה עליונה, וכתיב חשק ה'. בא וראה, כמו שיש מרפכה קדושה למטה, כך יש מרפכה קדושה למעלה. ומה היא? זה שאמרנו, מרפכה קדושה הכל נקרא, והכל נקשר זה בזה, ונעשה הכל אחד.

רק באבותיך - שלשה, ומרפכה - ארבעה. ארבעה מנין לנו? שכתוב ויבחר בזרעם אתריהם. מה משמיע? להכליל בהם את דוד המלך, שהוא רביעי להתתקן במרפכה הקדושה. ששנינו, האבות תקון שלמות הכל, והגוף משתכלל בהם ונבנה, ובהם נאחו. בא דוד המלך ושכלל הכל, והתקין הגוף והשלימם בהם. ואמר רבי יצחק, כמו שזכר האבות להתעטר במרפכה הקדושה, כך זכה דוד להתתקן בעמוד הרביעי של המרפכה.

אמר רבי יהודה, פתיב בדוד (שמואל א טו) והוא אדמוני עם יפה עינים וטוב ראוי. מה הטעם אדמוני? משום שחלק גורלו גרם לו. אדמוני, דין ודאי. עם יפה עינים, דין ברחמים, כמו שכתוב (ישעיה נה) חסדי דוד הנאמנים.

אמר רבי יצחק, חסדי דוד, במקומו בארנו. אלא והוא אדמוני, כמו שאמרנו. עם יפה עינים - אלו האבות. בא וראה, ירושלים וציון - דין ורחמים, ואף על פי כן פתיב (מלכים א ח) עיר דוד היא ציון, וכתיב (הושע יא) בקרבך קדוש ולא אבא בעיר. נשבע הקדוש ברוך הוא שלא יפגס בירושלים של מעלה וכו'. אימתי? אמר רבי יהודה, כשפתחזר מלכות בית דוד למקומה למטה.

רבי יצחק אומר, ש' שְׁמַצִּירַת
בְּשֵׁלֶשֶׁת הַקְּשָׁרִים, (של ארבעה
קשרים, רמזוה היא לשלשה, ורמזוה לארבעה.
שלשה זה שאמרנו, ארבעה, להיות מרובה
קדושה באחד, שהרי הוא כלל התקון העליון.
ומכאן נפרדים ונגמשים התחתיים בדרכיהם
ברצועותיהם, שתלויים בשערות הללו של
הראש שתלויים בהם, ונגמשים מהם כל אותם
אחרים, עד שנקשרים במקומם).

שְׁנֵינוּ, ו' נוטל אותם עליונים
שְׁאֵמְרָנוּ, ואלו תפלין שְׁמַנִּית
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. משום כִּף
צָרִיף אָדָם לְהַתְפָּאֵר בָּהֶם,
עֲלֵיהֶם כְּתוּב וְרָאוּ כָל עַמֵּי הָאָרֶץ
כִּי שֵׁם ה' נִקְרָא עֲלֵיךְ, שֵׁם ה'
מִמֶּשׁ. וְאֵלֹהֵי אֹתָם תִּפְלִין שֶׁל
רֹאשׁ. תִּפְלִין שֶׁל זְרוּעַ הַיָּד
שְׁמָאל, שְׁנִקְרָא עֵז, וְהִרְשָׁה מַעֲזוֹ,
זֶהוּ שְׁפָתוֹב (שמות יג) וְהִיָּה לְאוֹת
עַל יָדְכָה, בְּה"א, וְהִיא ה"א
שֶׁבְּאַרְנוֹ. אֲשֶׁרִי חִלַּקְתִּי שֶׁל
יִשְׂרָאֵל. וְעַל זֶה ה"א אַחֲרוֹנָה
לְקַחַת תִּפְלִין, שֶׁהִיא שְׁמָאל.

רְמִי הֵם אַרְבַּע אֵלֶּה, שֶׁהֵם גּוֹף
אֶחָד, וְעַל זֶה כְּלוּלִים בְּאֶחָד, וְיָמִי
הֵם? תְּפָאֲרַת נִצַּח הוֹד יְסוּד.
וְהִיא ה"א שֶׁל יָדְכָה, וְכֵלֶם
אַחֲזִיזִים בָּהּ בְּשֵׁבִיל לְהַתְבַּרְךָ
מֵהֶם, וְכְלוּלָה מִכֵּלֶם.

אָמַר רַבִּי חֵיִיא, אִם כִּף, הָרִי
כְּתוּב (שמות לג) וְרָאִיתָ אֶת אַחֲרֵי,
וְשֵׁנֵינוּ, זֶה קֶשֶׁר שֶׁל תִּפְלִין. אָמַר
לוֹ, הָרִי פְּרֻשָׁה, וְיָפָה הוּא, וְהַכֵּל
בְּרוּר הַדְּבָר. וְעַל זֶה מִזֶּה תְלוּיָה
רְצוּעָה אַחַת לְמַטָּה, שֶׁהָרִי מִמֶּנָּה
תְלוּיִים הַתְּחַתּוּנִים וְנִגְזוּנִים
מִמֶּנָּה. וְעַל זֶה נִקְרָא אוֹת, כְּמוֹ
שְׁנִקְרָא (בראשית ט) זֹאת אוֹת
הַבְּרִית. וְכְתוּב וְהִיָּה לְאוֹת עַל
יָדְכָה, בְּה"א, וְהָרִי פְּרֻשָׁה.

שָׁמַע יִשְׂרָאֵל. אָמַר רַבִּי יִיסָא,
יִשְׂרָאֵל סְבָא. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, ע'
גְּדוּלָה, לְכֻלָּל שְׁבַעִים שְׁמוֹת,
וְכְתוּב (דברים לב) הַאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם. גַּם

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, ש' דְּרִשִּׁימָא בְּתֵלַת קְשָׁרִי,
(ד') קֶשֶׁרִין רְמִיזָא הִיא לְהִלְתָּא וְרְמִיזָא לְאַרְבַּעָה, תֵּלַת הָא דְאִמְרֵנוּ.
אַרְבַּעָה לְמַתְנוּ רְמִיזָא קְדִישָׁא כְּתוּבָא. דְּהָא הוּא כְּלָלָא דְתַקּוּנָא עֲלָאָה וּמַחְבָּא
מִתְפָּרְשֵׁן וְאִתְמַשְׁכוּן תַּתְּאִי בְּאוֹרְחַתְהוֹן בְּרַצוּעֵיהוֹן דְתַלְתִּין בְּהֵגִי שְׁעָרֵי דְרִישָׁא
דְתַלְתִּין בְּהוּ וְאִתְמַשְׁכוּן מַנְיָהוּ כָל אִינוּן אַחֲרֵינוּ עַד דְאִתְקַשְׁרוּן בְּאַתְרֵיהוֹן).

תְּנִינָן, ו' נְטִיל אִינוּן עֲלָאֵי דְאִמְרָן, וְאֵלִין
תִּפְלִין דְאֵנַח קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא. בְּגִין
כִּף בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְפָּאֲרָא בְּהוּ, עֲלֵיהּ פְּתִיב
(דברים כח) וְרָאוּ כָל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם יי' נִקְרָא
עֲלֵיךְ, שֵׁם יי' מִמֶּשׁ. וְאֵלִין אִינוּן תִּפְלִין
דְרִישָׁא, תִּפְלִין דְרִדּוּעָא הִיא שְׁמָאלָא, דְאִקְרִי
עֵז, וְיִרְתָּא מַעֲזוֹ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמות יג) וְהִיָּה
לְאוֹת עַל יָדְכָה בְּה"א, וְהִיא ה"א דְאוֹקִימָנָא.
זְכָאָה חוּלְקִיהוֹן (דף רס"ג ע"א) דְיִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא,
ה"א בְּתַרְאָה נְטִלָא תִפְלִין, דְהִיא שְׁמָאלָא.

רְמִיזָא אִינוּן אֵלִין אַרְבַּעָה, דְאִינוּן חַד גּוֹפָא,
וְעַל דָּא כְּלִילָן בְּחַד, וְרִמָּאן אִינוּן.
תְּפָאֲרַת נִצַּח הוֹד יְסוּד. וְהִיא ה"א דְיָדְכָה,
וְכֻלְהוּ אַחֲדָא בְּהּ, בְּגִין לְאַתְבַּרְכָּא מַנְיָהוּ,
וְכְלִילָא מִכֵּלְהוּ.

אָמַר רַבִּי חֵיִיא, אִי הָכִי הָא כְּתִיב (שמות לג)
וְרָאִיתָ אֶת אַחֲרוֹרִי, וְתִנִּינָן דָּא קֶשֶׁר שֶׁל
תִּפְלִין. אָמַר לֵיהּ, הָא אוֹקְמוּהָ, וְשַׁפִּיר הוּא,
וְכֻלָּא בְרִירָא דְמִלָּה. וְעַל דָּא מְהֵאֵי תְלוּיָא
רְצוּעָה חַד לְתַתְּאִ, דְהָא מְנָה תְלוּיִין תַּתְּאִי,
וְאִתְזַנּוּ מְנָה. וְעַל דָּא אִיתְקַרִי אוֹת. כְּמָה דְאִתְ
אָמַר (בראשית ט) זֹאת אוֹת הַבְּרִית. וְכְתִיב (שמות יג)
וְהִיָּה לְאוֹת עַל יָדְכָה בְּה' וְהָא אוֹקְמוּהָ.

שָׁמַע יִשְׂרָאֵל. (דברים ו) אָמַר רַבִּי יִיסָא, יִשְׂרָאֵל
סְבָא. רַבִּי יִצְחָק אָמַר ע' רַבְּרָבָא,
לְאַכְלָלָא שְׁבַעִין שְׁמֵהוּן, סְהִדוּתָא דְכֻלָּא שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל, כְּמָה דְכְּתִיב, (ישעיה א) שְׁמַעוּ שְׁמוֹם.
עֲדוּת הַכֵּל שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (ישעיה א) שְׁמַעוּ שְׁמַיִם.

כאן שמע ישראל. והכל דבר אחד הוא. יהוה - ראש הכל באור העתיק הקדוש, וזהו שנקרא א"ב. אלהינו - עמק הנחלים והמבועים שיזרעו וישפיעים לכל.

יהוה - גוף האילן, שלמות השרשים. אחד - כנסת ישראל. והכל שלמות אחת, ונקשר זה בזה, ולא נמצא פרוד, אלא הכל אחד. שנה רבי יצחק, מרפכה קדושה עליונה, ארבעה בתי תפלין שמניח ו', כמו שנאמר. מרפכה קדושה אחרת, ארבעה אחרים שפלולים באחד, שמניח ה' האחרונה, כמו שבאורה.

רעיא מהימנא

שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד. מצוה זו ליחד שם הקדוש ברוף הוא בכל יום, שהרי כמו שמיוחדים שם הקדוש ברוף הוא למטה, כך מתחבר שמו למעלה. נמצא שהקדוש ברוף הוא יחיד מעלה ומטה. מי שמיוחד שם הקדוש ברוף הוא, ישים לבו ורצונו באותו יחוד שאמרנו, ויחבר כל איבריו באותו יחוד להיות כלם אחד. כמו ששם כל איבריו בסוד אחד, כך למעלה מחבר כל האיברים העליונים באותו יחוד להיות כלם אחד.

בשעה שבא אדם ליחד את שם הקדוש ברוף הוא, כל חילות השמים עומדים שורות שורות כדי להתתקן ולהכיל כלם באותו יחוד, לעמד בסוד אחד ביחוד אחד. כלם מתתקנים בתקוניהם כראוי. באותה שעה עומד ממנה אחד שמש שעומד תחת מאתים ארבעים ושמונה עולמות, וכלם נקראים איברי הגוף. וזה נקרא הלני"ו, עומד ומחפה לאותו יחוד, וזהו מלקט שושנים, כמו שנאמר (שיר השירים ו) וללקט שושנים, שהם איברי הגוף.

וכתיב (דברים לב) האזינו השמים. אוף הכא שמע ישראל. וכלא חד מלה הוא. יהוה, רישא דכלא, בנהירו דעתיקא קדישא. והאי הוא דאקרי א"ב. אלהינו, עמיקתא דנחלין ומבועין, דנפקין ונגדין לכלא.

יהוה, גופא דאילנא שלימו דשרשין. אחד, כנסת ישראל. וכלא חד שלימותא, ואתקשר דא בדא, ולא אשתכח פרודא, אלא כלא חד.

תני רבי יצחק, רתיכא קדישא עלאה, ארבע בתי דתפלין דאנח ו'. כמה דאתמר. רתיכא קדישא אחרא, ארבע אחרנין דכלילין בחד, דאנח ה' בתראה כמה דאוקמוה.

רעיא מהימנא

שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד, (דברים ו) פקודא דא, ליחדא שמייה דקודשא ברין הוא בכל יומא, דהא כמה דמייחדי שמיא דקודשא ברין הוא לתמא, הכי אתייחד שמייה לעילא. אשתכח קדשא ברין הוא יחידאי עילא ותתא. מאן דמייחד שמייה דקודשא ברין הוא, ישוי לביה ורעותיה בההוא יחודא דקאמרון, ויחבר כל שייפוי בההוא יחודא בההוא רעותא למהוי כלהו אחד. כמה דשוי כל שייפוי ברזא דחד, הכי לעילא מחבר כל שייפין עלאין בההוא יחודא, למהוי כלהו חד.

בשעתא דאתי בר נש ליחדא שמיא דקודשא ברין הוא, כל חילי שמיא פלהו, קיימין שורין שורין, בגין לאתתקנא ולאחפלא פלהו בההוא יחודא, למיקם ברזא דחד ביחודא חדא. פלהו מתתקנן בתקונייהון כדקא יאות. בהאי שעתא קיימא חד ממנא שמשא, דקיימא תחות מאתים וארבעים ושמונה עלמין, וכלהו אקרון שייפין דגופא. ודא אקרי הלני"ו, קיימא מחפה למהו יחודא, ודא איהו מלקט שושנים, כמה דאת אמר (שיר השירים ו) וללקוט שושנים. דאינון שייפין דגופא.

שׁוֹיפִין עֲלָאִין לְקִיט לֹון שְׁמָא עֲלָאָה, בְּרֹזָא דִּיחֻדָּא דְקָא אֲתִיחַד בְּרֹזָא דְאַרְבְּעִין וּתְרִין שְׁמֵהֶן. וְלִקִּיט כֹּל אֵינֹון שׁוֹשְׁנִים עֲלָאִין, וְשְׁמָשָׁא דָא לְקִיט כֹּל אֵינֹון תַּתְּאִין, דִּי כְּלֵהוּ מְמַנֵּן בְּכֻלָּא דְשַׁבְּעִין וּתְרִין שְׁמֵהֶן, וְאֲתִלְקִיטוּ כְּלֵהוּ בְּהֵוּא יְחֻדָּא, וְאֲתַעְבִּידוּ כְּלֵהוּ גּוּפָא חָדָא. בְּרֹזָא חָדָא. וְהֵוּא יְחֻדָּא סְלָקָא, וְקָא מְיִיחַד כְּלָא כְּתִרִין סְטֵרִין בִּיחֻדָּא חָדָא. בְּהֵוּא שַׁעְתָּא מִתְלַקְטִין שׁוֹיפִין כְּלֵהוּ, וּמִתְחַבְּרִין בְּחַבְּוּרָא חָדָא, לְמַהּוּי כְּלֵהוּ בְּרֹזָא דְחַד, עֵילָא וְתַמָּא, בְּרֹזָא דִּיהֵוָה אֶחָד וּשְׁמוּ אֶחָד.

וְעַל דָּא מְאַרְיכִין בְּאֶחָד, בְּתֵרִי אֲתוּוֹן. לְמִלְקֵט שׁוֹשְׁנִים, לְאֲתִיחַדָּא בְּרֹזָא דְאֶחָד בִּיחֻדָּא שְׁלִים. פִּינֹון דְאֲתִיחַדֵּן שׁוֹיפִין כְּלֵהוּ, בְּרֹזָא חָדָא דִּיחֻדָּא חָדָא, כְּדִין אֲתַקְרִי כְּלָא קְרַבֵּן שְׁלִים. וְעַל רֹזָא דָא, אֲעִיל לִיהַ קְדָשָׁא כְּרִיף הוּא בְּגֹן עֲדֹן לְאֶדָם קְדָמָאָה, כְּמָה דְכְּתִיב, (בראשית ב) לְעַבְדָּה וּלְשִׁמְרָהּ. וְתַנְיִנֵּן, דְאֵלִין אֵינֹון קְרַבְנִין תְּרִין, רֹזָא דִּיהֵוָה אֶחָד וּשְׁמוּ אֶחָד. דְאֵינֹון קְרַבְנִין כְּתִיב, וְלִלְקוּט שׁוֹשְׁנִים. (ר"א דְקוּדְשָׁא כְּרִיף הוּא אֵיחוּ לְקוּט שׁוֹשְׁנִים לְקוּט כֹּל אֵינֹון שׁוֹיפִין דְעֵילָא וְתַמָּא לְחַבְּרָא לֹון בִּיחֻדָּא כְּהֵוּא דְקַאמְרוּ. כְּדִין אֲתַקְרִי מֵאן דְאֲתַקְרִי לְלִקוּט שׁוֹשְׁנִים) אֵלִין שׁוֹיפִין דְתֵרִין סְטֵרִין, דְאֵינֹון חַד.

שׁוֹשְׁנִים רֹזָא אֵיחוּ. דְכַד מִתְחַבְּרִין כֹּל (אֵינֹון) שׁוֹיפִין כְּחָדָא, לְמַהּוּי כְּלֵהוּ בִּיחֻדָּא חָדָא, רֹזָא דְקְרַבֵּן, כְּדִין מִתְעַטֵּר קְדָשָׁא כְּרִיף הוּא בְּעֵטְרָה כְּרִישָׁא דְכֶתֶם פִּזוּ, לְמַהּוּי בִּיקְרוּי מִתְעַטְרָא. וְרֹזָא דָא הוּי דְכְּתִיב שׁוֹשְׁנִים, רֹזָא דְכֹּל אֵינֹון שׁוֹיפִין דְעֵילָא וְתַמָּא. וְרֹזָא דְהֵוּא פִּזוּ, עֵטְרָא דְמִתְעַטְרָא וְסְלָקָא מִבִּינֵיהוּ, וְכֻלָּא אֵיחוּ בֵיהַ.

בְּהֵנֵי שׁוֹשְׁנִים אֵית בְּהַ שֵׁית מָאָה וּתְלִיסַר פְּקוּדִין, דְאֵינֹון שׁוֹיפִין דְתֵרִין סְטֵרִין, רֹזָא דִּיהֵוָה אֶחָד וּשְׁמוּ אֶחָד. (דף רס"ג ע"ב) וְאֵית בֵּיהַ סְלִיקוּ דְהֵוּא פִּזוּ, דְקָא סְלִיק מִבִּינֵיהוּ. וּבְכֹל אֲתֵר דְאֵינֹון מִשְׁתַּפְּחִין,

כְּרִיף הוּא בְּעֵטְרָה כְּרִישָׁא שְׁל כֶתֶם פִּזוּ, לְהִיּוֹת בְּכַבּוּדוֹ מִתְעַטֵּר. וְסוּד זֶה הִיָּה, שְׁכַתּוּב שׁוֹשְׁנִים, סוּד שְׁל כֹּל אֵוֹתָם אֵיבְרִים שְׁלִמְעֵלָה וּלְמִטָּה. וְסוּד שְׁל אֹוֹתוֹ פִּזוּ, עֵטוֹר שְׁמִתְעַטֵּר וְעוּלָה מִבִּינֵיהֶם, וְהַכֹּל נִמְצָא בּוֹ.

בְּשׁוֹשְׁנִים הִלְלוּ יֵשׁ שֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִצְוֹת, שְׁהֶם אֵיבְרִים שְׁל שְׁנֵי צְדָדִים, סוּד שְׁל יְהוּיָהּ אֶחָד וּשְׁמוּ אֶחָד. וְיֵשׁ בּוֹ עֲלֵיהַ שְׁל אֹוֹתוֹ פִּזוּ שְׁעוּלָה מִבִּינֵיהֶם. וּבְכֹל מְקוּם שְׁהֶם נִמְצָאִים,

הָאֵיבְרִים הָעֲלִיּוֹנִים לּוֹקֵט אֹוֹתָם הֵשֵׁם הָעֲלִיּוֹן בְּסוּד הַיְחֻדָּה שֶׁהַיְחֻדָּה בְּסוּד אַרְבַּעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת, וְלּוֹקֵט כֹּל אֹוֹתָם שׁוֹשְׁנִים עֲלִיּוֹנִים, וְשְׁמֵשׁ זֶה לּוֹקֵט כֹּל אֹוֹתָם הַתְּחֻמוֹנִים, שְׁכֹּלֵם מְמַנִּים בְּכֻלָּא שְׁל שַׁבְּעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת, וְנִלְקָטִים כֻּלָּם בְּאוֹתוֹ הַיְחֻדָּה, וְנַעֲשִׂים כֻּלָּם גּוּף אֶחָד בְּסוּד אֶחָד. וְאוֹתוֹ הַיְחֻדָּה עוּלָה, וּמִיחַד הַכֹּל בְּשְׁנֵי צְדָדִים בִּיחֻדָּה אֶחָד. בְּאוֹתָהּ שַׁעָה מִתְלַקְטִים כֹּל הָאֵיבְרִים וּמִתְחַבְּרִים בְּחַבְּוּרָא אֶחָד, לְהִיּוֹת כֻּלָּם בְּסוּד אֶחָד, לְמַעֲלָה וּלְמִטָּה, בְּסוּד שְׁל ה' אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד.

וְעַל כֵּן מְאַרְיכִים בְּאֶחָד בְּשֵׁית אוֹתִיּוֹת, לְלִקֵּט שׁוֹשְׁנִים, לְהַתְיַחַד בְּסוּד שְׁל אֶחָד בִּיחֻדָּה שְׁלִים. פִּינֹון שְׁכֹל הָאֵיבְרִים מִתְיַחַדִּים בְּסוּד אֶחָד שְׁל יְחֻדָּה אֶחָד, אֲזוּ נִקְרָא הַכֹּל קְרַבֵּן שְׁלִים, וְעַל סוּד זֶה הַכְּנִיס הַקְּדוּשׁ כְּרִיף הוּא אֵת אֲדָם הַרְאִשׁוֹן לְגֹן עֲדֹן, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בראשית ב) לְעַבְדָּה וּלְשִׁמְרָהּ. וּשְׁנַיִנוּ שְׁאֵלָה אֹוֹתָם קְרַבְנֹוֹת שְׁנַיִם, סוּד שְׁל ה' אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד. שְׁבְּאַלּוֹ קְרַבְנֹוֹת כְּתוּב וְלִלְקֵט שׁוֹשְׁנִים. (שְׁהַקְּדוּשׁ כְּרִיף הוּא לּוֹקֵט שׁוֹשְׁנִים, לּוֹקֵט כֹּל אֹוֹתָם אֵיבְרִים שְׁלִמְעֵלָה וּמִטָּה לְחַבְּרָא אֹוֹתָם בִּיחֻדָּה בְּאוֹתוֹ שְׁאִמְרָנוּ. אֲזוּ מִתְעוֹרֵר מִי שְׁמִתְעוֹרֵר לְלִקֵּט שׁוֹשְׁנִים) אֵלּוּ הָאֵיבְרִים שְׁל שְׁנֵי צְדָדִים שְׁהֶם אֶחָד.

שׁוֹשְׁנִים, סוּד הוּא. שְׁכַשְׁמִתְחַבְּרִים כֹּל (אוֹתָם) אֵיבְרִים כְּאֶחָד, לְהִיּוֹת כֻּלָּם בִּיחֻדָּה אֶחָד, סוּד הַקְּרַבֵּן, אֲזוּ מִתְעַטֵּר הַקְּדוּשׁ כְּרִיף הוּא בְּעֵטְרָה כְּרִישָׁא שְׁל כֶתֶם פִּזוּ, לְהִיּוֹת בְּכַבּוּדוֹ מִתְעַטֵּר. וְסוּד זֶה הִיָּה, שְׁכַתּוּב שׁוֹשְׁנִים, סוּד שְׁל כֹּל אֹוֹתָם אֵיבְרִים שְׁלִמְעֵלָה וּלְמִטָּה. וְסוּד שְׁל אֹוֹתוֹ פִּזוּ, עֵטוֹר שְׁמִתְעַטֵּר וְעוּלָה מִבִּינֵיהֶם, וְהַכֹּל נִמְצָא בּוֹ.

בְּשׁוֹשְׁנִים הִלְלוּ יֵשׁ שֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִצְוֹת, שְׁהֶם אֵיבְרִים שְׁל שְׁנֵי צְדָדִים, סוּד שְׁל יְהוּיָהּ אֶחָד וּשְׁמוּ אֶחָד. וְיֵשׁ בּוֹ עֲלֵיהַ שְׁל אֹוֹתוֹ פִּזוּ שְׁעוּלָה מִבִּינֵיהֶם. וּבְכֹל מְקוּם שְׁהֶם נִמְצָאִים,

אותה עליה עליונה נמצאת
מביניהם לעלות. וסוד זה (שיר
השירים ב) תפוח בעצי היער,
ושושנה בין החוחים. זה וזה
צריכים לעלות כאחד ביחד
שלם. אשרי מי שמקריב קרבנות
אלו, ודאי לרצון לו בעולם הזה
ובעולם הבא.

מצוה ליראה (ח) בדרך כלל
ובדרך פרט. והרי יראה בארנו,
משום שיש על האדם לפחד
מלפני הקדוש ברוך הוא תמיד,
כמו שגאמר (דברים כח) ליראה את
השם הנכבד והנורא הזה את ה'
אלהיך. ובשביל יראה זו ישמר
בדרךכו. ויראה, מקום הוא
שנקרא יראה, משום ששם
נמצאת יראת הקדוש ברוך הוא,
היא יראת ה' לירא ממנו, וזהו
סוד הכתוב (ויקרא יט) ומקדשי
תיראו. ביראה הזו שרויה מפת
אש, להלקות את הרשעים שלא
שומרים מצוות התורה, ועל זה
בדרך כלל יש לירא.

אחר כך בדרך פרט, כשיודע
האדם מהי יראת ה', וזוהי יראה
של חביבות, שהיא עקר ויסוד
לאהב את הקדוש ברוך הוא.
(אחר) יראה זו עושה פדי לשמר
כל מצוות התורה, להיות אדם
עבד גאמן לקדוש-ברוך-הוא
כראוי. (יראה)

מצוה (ט) לאהבה, והרי בארנו
אהבת הקדוש ברוך הוא, שצריך
האדם לאהב אותו אהבה רבה
כמו אברהם שאהב את הקדוש
ברוך הוא בכמה אהבות ומסר
אליו גופו ונפשו. מכאן למדנו,
מי שאוהב את הקדוש ברוך

הוא סליקו עלאה אשתכח מביניהו לאסתלקא. ורזא
דא (שיר השירים ב) תפוח בעצי היער. ושושנה בין
החוחים. דא ודא אצטריך לאסתלקא כחדא כחודא
שלים. זכאה איהו מאן דקריב קרבנין אליו, ודאי
לרעוא ליה פהאי עלמא ובעלמא דאתי.

פקודא ליראה (ה) בארח כלל, ובארח פרט. והא יראה
אוקימנא, בגין דאית עליה דבר גש לרחלא
מקמי קדשא בריך הוא תדיר. כמה דאת אמר, (דברים כח)
ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את יי' אלהיך.
ובגין יראה דא, יסתמר בארחוי. ויראה, אתר הוא
דאקרי יראה, בגין דתמן שריא רחלא דקודשא בריך
הוא, איהו יראת יי' לרחלא מניה, ודא איהו רזא
דכתיב, וממקדשי תיראו כהאי יראה שריא פולסא
דנורא, לאלקאה לון לחיבינא, דלא נטרין פקודי
אורייתא ועל דא בארח כלל, אית לרחלא.

וכתר בארח פרט, פד ידע בר גש מאן איהי יראת יי',
ודא איהו רחלא דחביבותא, דאיהי עיקר ויסודא
למרחם ליה לקודשא בריך הוא. (במח) האי יראה עבדי
לנטרא כל פקודי דאורייתא, למחוי בר גש עבד גאמן
לגבי קדשא בריך הוא פדקא יאות. (יראה)

פקודא (י) לאהבה, והא אוקימנא רחימו דקודשא
ברוך הוא, דבעי בר גש לרחמא ליה רחימו
סגי כאברהם, דרחים ליה לקודשא בריך הוא בכמה
רחימו, ומסר גופיה ונפשיה לגביה. מכאן אוליפנא,
מאן דרחים ליה לקודשא בריך הוא, איהו מקיים עשר
אמירן עילא ותתא. ועל דא כל אינון עשר נסיוני
דאתנסא אברהם, וקאים בכלהו לקבל עשר אמירן, כל
נסיונא אמירא היא, ואתנסא כההוא אמירא, וקאים
ביה.

ועל דא אינון עשר נסיוני, וכלהו קאים בהו אברהם,
בגין דאתקשר ואתדבק בימינא דקודשא בריך
הוא, דאיהי אהבה רבה. מאי טעמא אקרי אהבה רבה.

הוא, מקים עשר אמירות מעלה ומטה. ועל זה כל אותם עשרה נסיונות שהתנסה אברהם ועמד
בכלם, כנגד עשר אמירות, כל נסיון היא אמירה, והתנסה באותה אמירה ועמד בה.
ועל זה אותם עשרה נסיונות, ובכלם עמד אברהם, משום שהתקשר ונדבק בימינו של הקדוש
ברוך הוא, שהיא אהבה רבה. מה הטעם נקראת אהבה רבה? משום מי שעומד באהבה הזו,
מתקשר בעולם העליון. אהבת עולם, זה סוד העולם הפתוח, שהתקשרה בו אהבתו, והכל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרדז</p> <p>❖</p> <p>כה הזוהר</p> <p>חלק א' 1-34 עלוני אור הזוהר מחודש אלול תש"ע עד תשרי תשע"א</p> <hr/> <p>360 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרדט</p> <p>❖</p> <p>תיקוני הזוהר דף היומי חלק ב' המחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>❖</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרדח</p> <p>❖</p> <p>תיקוני הזוהר דף היומי חלק א' המחולק ל-354 ימות השנה עם שער התיקונים החדש</p> <p>❖</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרדז</p> <p>❖</p> <p>תיקוני הזוהר עמוד היומי המחולק ל-354 ימות השנה עם שער התיקונים</p> <p>❖</p> <hr/> <p>544 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרדו</p> <p>❖</p> <p>תורת הרשב"י</p> <p>❖</p> <p>המלמדים והזוהר המקוה והזוהר הערב רב והזוהר אמירת הזוהר כהלכתה שער התיקונים זקנים עם נערים אור הזוהר קומיקס</p> <p>❖</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>
<p>10</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>	<p>9</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>	<p>8</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>	<p>7</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>	<p>6</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>